

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 2284/23

לפני :
כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט י' אלרון
כבוד השופט א' שטיין

העותר : נחמה בורנשטיין

נ ג ד

המשיבים :
1. פורמלי בית הדין הארצי לעבודה
2. איתמר הלל

עתירה למתן צו על-תנאי

בשם העותר : עו"ד ענת נוי פרי

פסק-דין

השופט א' שטיין:

1. בעתירה שלפנינו מבקשת העותרת כי נתערב בפסק דינו של בית הדין הארצי לעבודה (להלן: בית הדין הארצי) מיום 31.1.2023, אשר ניתן בגדרי ע"ע 4850-06-22 (השופטים ס' דוידוב-מוטולה, ח' אופק גנדלר וא' סופר ונציגי הציבור גב' ח' שחר ומר ד' בן חיים) (להלן: פסק הדין בערעור). כפי שיפורט להלן, בפסק הדין בערעור התקבל ערעורו של המשיב 2, מר איתמר הלל (להלן: המשיב), על פסק דינו של בית הדין האזורי לעבודה ירושלים (להלן: בית הדין האזורי) מיום 10.5.2022, אשר ניתן בגדרי סע"ש 15994-03-14 (השופטת ש' שדיאור ונציגי הציבור מר א' קדוש ומר י' בנבנישתי).
2. ואלה העובדות הדרושות לענייננו.
3. בחודש מרץ 2014 הגיש המשיב בבית הדין האזורי תביעה נגד העותרת ובן זוגה באותה העת, ובה תבע פיצויים בסך של כ-170,000 ש"ח. פרטיה של התביעה אינם נדרשים לענייננו. ביום 13.6.2017 ניתן פסק דין נגד העותרת (להלן: פסק הדין הראשון), במסגרתו נפסקו לחובתה כל רכיבי התביעה וכן הוצאות משפט בסך של 17,000 ש"ח. פסק הדין הראשון ניתן לאחר מקרים רבים בהם העותרת נמנעה מלקיים את החלטותיו

של בית הדין האזורי, גם לאחר ארכות שניתנו, ואף לאחר שבית הדין האזורי התרה בפניה כי במידה ולא תקיים את החלטותיו יינתן נגדה פסק דין. בשנת 2018 הוגש פסק הדין הראשון לביצוע בלשכת ההוצאה לפועל. במסגרת הליכי ההוצאה לפועל מונה כונס נכסים למכירת נכס אשר בבעלותה של העותרת, ואף ניתן צו לפינוייה מאותו נכס.

4. ביום 11.8.2021, בחלוף למעלה מארבע שנים מהיום בו ניתן פסק הדין הראשון, הגישה העותרת לבית הדין האזורי בקשה לביטול פסק הדין הראשון. בבקשה זו נטען כי העותרת מעולם לא קיבלה את פסק הדין הראשון או את האזהרה מלשכת ההוצאה לפועל. ביום 10.5.2022 קיבל בית הדין האזורי את הבקשה לביטול פסק הדין הראשון (להלן: פסק הדין השני). בפסק דינו קבע בית הדין האזורי כי העותרת אומנם הייתה מיוצגת בזמן שניתן פסק הדין הראשון, אולם נקבע כי "כל הסובבים אותה, בין אם זה יחיאל [בן זוגה באותה העת – א.ש.] ובין אם עורכי הדין, מצידה או מצדדים אחרים, לא באמת התייחסו לנתבעת, לא עמדו על התנהלות כדין נגדה והוכח כי לאיש לא היה אכפת ממנה או מהמתרחש בעניינה [...] ולמעשה באופן התנהלות כל הגורמים כלפיה נפלה בצורה אכזרית ביותר בין הכיסאות במסגרת ההליך שבפנינו". נקבע כי נוכח האמור יש לבטל את פסק הדין הראשון. בית הדין האזורי אף המשיך וקבע כי דין התביעה נגד העותרת להידחות, נוכח מעשה בית דין שקם מכוחו של הליך אחר שקיימו הצדדים (ת"א 14894-18-03) (להלן: פסק הדין בשלום).

5. המשיב הגיש ערעור לבית הדין הארצי נגד פסק הדין השני, וערעורו התקבל. לענייננו, נקבע כי בית הדין האזורי שגה במסקנתו לפיה אין לייחס לעותרת את ידיעתם של עורכי דינה. בהקשר זה נקבע כי ככל שאירע כשל בייצוג, דבר זה אינו משליך על מערכת היחסים שבין העותרת למשיב. מעבר לנדרש, קבע בית הדין הארצי, בהתבסס על קביעותיו של בית הדין האזורי, כי העותרת ידעה בפועל על פסק הדין זמן רב לפני שהוגשה הבקשה על ביטולו. נוכח האמור, נקבע כי המועד להגשת בקשה לביטול פסק דין בהתאם להוראות תקנה 50(א) לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), התשנ"ב-1991, חלפה זה מכבר, וההליך בו היה על העותרת לנקוט הוא הליך של בקשה להארכת מעוד להגשת בקשה לביטול פסק דין. כמו כן, בפסק הדין בערעור נקבע כי בית הדין האזורי שגה כשדחה את תביעתו של המשיב לגופה מהטעם של מעשה בית דין.

6. ברמה אופרטיבית, קבע בית הדין הארצי את הקביעות הבאות: לעותרת יינתנו 30 ימים להגשת בקשה להארכת מועד להגשת בקשה לביטול פסק הדין הראשון, בכפוף לתשלום הוצאות משפט לטובת המשיב בסך של 25,000 ש"ח, אשר ישקפו את השיהוי הניכר שנפל בבקשה ואת הוצאותיו של המשיב, כמו גם את מורת רוחו של בית הדין מהתנהלות העותרת, אשר הובילה לפגיעה בזכותו של המשיב לסופיות הדיון; ככל שתוגש בקשה להארכת מועד כאמור, היא תידון בפני מותב שונה מהמותב אשר נתן את

פסק הדין השני; העותרת תישא בהוצאות המשיב בקשר עם הערעור בסך של 10,000 ש"ח.

7. נגד פסק הדין בערעור הוגשה העתירה שלפנינו.
8. שני נדבכים לטענותיה של העותרת: (1) פסק הדין בערעור שגוי לגופו – בית הדין הארצי שגה כשהתערב בקביעותיו העובדתיות של בית הדין האזורי בעניין ידיעתה אודות פסק הדין הראשון, וכן שגה בקביעתו כי פסק הדין בשלום אינו יוצר מעשה בית דין אשר חוסם את תביעת המשיב; (2) פסק הדין מביא לתוצאה שאינה רצויה – פסק הדין יוביל להתדיינות ארוכת שנים בין הצדדים, תוך בזבוז זמן שיפוטי יקר.
9. דין העתירה להידחות על הסף, אף מבלי להידרש לתגובת המשיב.
10. כפי שכבר הזדמן לי להבהיר, "הלכה עמנו היא כי בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק איננו יושב כערכאת ערעור על בית הדין הארצי לעבודה. התערבותנו בהחלטות בית הדין הארצי תיעשה אפוא בריסון רב ובמקרים חריגים וקיצוניים [...]. התערבות כאמור תהא מוצדקת רק בהינתן טעות משפטית מהותית בהחלטת בית הדין, אשר נוגעת לסוגיה בעלת חשיבות כללית וכן כאשר נסיבות העניין מחייבות התערבות ותיקון של אי-צדק משווע" (בג"ץ 1605/19 פלוני נ' בית הדין הארצי לעבודה, פסקה 9 (16.4.2019)).
11. הטענות אשר נטענו על-ידי העותרת הן בגדר ערעור על קביעותיו העובדתיות והמשפטיות של בית הדין הארצי. בנסיבות אלה, ככל שנפלה טעות בפסק הדין בערעור – וזאת, אין אנו נדרשים לברר – אין מדובר בטעות מסוג הטעויות אשר מצדיק את התערבותנו (ראו: בג"ץ 4272/36 פלונית נ' בית הדין הארצי לעבודה, פסקה 36 (7.6.2023)). בנוגע לטענה לפיה יש בפסק הדין הארצי כדי להביא לבזבוז משאביו של בית הדין האזורי – הרי שמוטב היה אילו טענה זו לא נטענה. כמתואר בפסק הדין הראשון, משך תקופה ארוכה התנהלה העותרת באופן שעיכב את קידום ההליך בעניינה, תוך התעלמות מהחלטות חלוטות של בית הדין האזורי. בנסיבות אלה, מסופקני בכך שמשאביו של בית הדין האזורי הם אלו אשר עומדים בראש מעייניה של העותרת.

12. סוף דבר – העתירה נדחית בזאת על הסף. העותרת תישא בהוצאות לטובת אוצר המדינה בסך של 5,000 ש"ח.

ניתן היום, י"ט בסיון התשפ"ג (8.6.2023).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט

בל 23022840_F05.docx
מרכז מידע, טלי 077-2703333, *3852 ; אתר אינטרנט, <https://supreme.court.gov.il>